

**ניצול עובדי
החקלאות התאילנדים
עמ' 6**

זו הדרך

פועלי כל הארצות התאחדו!

زو هديرخ ZO HADEREKH

גיליון 46 / 27 בנובמבר 2024

ילדים מקורס בתור לאוכל בריפת (צלום: עלי חסן / מלאש 90)

ועכשיו לצאת מעזה

בעקבות חתימת הסכם הפסקת האש בצפון, רבים שואלים - מדוע לא נחתם הסכם דומה בעזה? על פי סקר שפרסם ערוץ 13 השבוע, 66% מהישראלים תומכים בהסכם כולל לסיום המלחמה והשבת החטופים.

התשובה לכך נעוצה באינטרסים של נתניהו וממשלת הימין וברפיסות האופוזיציה הציונית עבור נתניהו, המשך המלחמה על עזה ואי החזרת החטופים מבטיחים את יציבות שלטונו, וסוללים את הדרך לכיבוש קבע ולהקמת התנחלויות ברצועה. עבור הממשלה, חתימת ההסכם עם לבנון היא ויתור לצורך התמקדות בכיבוש עזה. מולה, ראשי האופוזיציה, המנותקים מרצון הציבור להפסקת אש כוללת, אינם מובילים מאבק נחוש ועקבי.

חשוב לציין כי גם ההסכם שנחתם עם לבנון אינו ערובה לביטחון ולשיקום להם מצפים משני צידי הגבול. ללא נסיגה מלאה של כוחות הצבא מדרום לבנון ומעזה, וחתימה על הסכמי קבע עם הפלסטינים ושאר מדינות האזור, לא תדע ישראל ביטחון אמיתי.

זו העת לחזק את המאבק להפסקת המלחמה על עזה, השבת החטופים, חזרה מלאה של ישראל לגבולות 67 והקמת מדינה פלסטינית עצמאית.

מבוקש!

עמ' 3

חמשלת אפרטהייד מלא-מלא / ב'

"שרת ההתיישבות אורית סטרוק אמרה כי 'המשרד שלי עובד בטורבו כדי שכשתהיה ריבונות - היא תהיה על מקסימום שטח'. כשנשאלה אם תינתן לפלסטינים תושבי הגדה המערבית הזכות להצביע בבחירות לכנסת אם תכריז על החלת ריבונות שם, השיבה כי 'צריך למצוא מודל, אבל אני חושבת שלא יוכלו לבחור לכנסת'".

בן סמואלס, "הארץ", 23.10

נתינו שוב שכח

"דובר הליכוד גיא לוי אמר כי ראש הממשלה בנימין נתניהו ביקר בקיבוץ ניר עוז 'בימים הראשונים של המלחמה, כשהתושבים עוד לא היו שם'. קיבוץ ניר עוז הבהירו כי מדובר בטעות והוסיפו שתושבי הקיבוץ נמצאים בו מ-8 באוקטובר, אך ראש הממשלה 'מעולם לא הגיע למקום'. הקיבוץ מסר כי 'הצגת מידע מבוסס ואמין מפיהם של גורמים רשמיים היא הכרחית תמיד', כשמדובר ב'מחדל הכבד שתושבי ניר עוז ממשיכים לשאת על כתפיהם'".

חדשות 13, 17.11

דברים בשם אומרם

לא עוד הון ושלטון; זה שלטון ההון

"לאילון מאסק יש כבר תוכניות מדויקות היכן הוא רוצה לקצץ את תקציב הממשל האמריקאי. הנשיא הנבחר דונלד טראמפ הודיע השבוע שהוא מתכוון למנות את חברו החדש בראש ארגון שיקום מחוץ לממשלה, 'המשרד ליעילות ממשלתית'. מאסק והצוות שישכור יעצו לממשל היכן לקצץ בתקציבים. לדידו של טראמפ, המינוי של מאסק הוא בעיקר מהלך יחסי ציבור טראמפיסטי קלאסי: אם האיש העשיר בעולם מגיע לעבוד אצלי בממשל — זה אומר שאני הנשיא המצליח והנועז בהיסטוריה. גם למאסק יש תועלת ברורה: כל עסקיו הגדולים מחוברים לעטיני משלם המסים האמריקאי. טסלה היא מובילה עולמית לא רק במכוניות חשמליות, אלא במציצת סובסידיות מכל תוכנית ממשלתית אפשרית. עד לפני ארבע שנים כל הרווחים של טסלה הגיעו מסובסידיות ממשלתיות, וגם היום הן מהוות נתח לא קטן מהרווח התפעולי. בעשור האחרון קיבלה החברה תקציבים ממשלתיים של כ-15 מיליארד דולר. עכשיו כל משרדי הממשלה שרושמים את השיקים ומנפחים את הכיסים של מאסק יודעים שהספק שלהם הוא גם האיש אשר יעמוד מעל הראש שלהם וימליץ לנשיא האם לקצץ בתקציבים. אבל זה לא נגמר בזה. החברות של מאסק נוהגות להפר את החוקים כמעט בכל תחום מרכזי: ניירות ערך, זכויות עובדים, בטיחות, הטעיית צרכנים — אין כמעט רשות פדרלית בארה"ב שלא מנהלת שרשרת חקירות נגד התנהלות החברות של מאסק. אז עכשיו, כשהסכין של מאסק מעל הראש שלהן והנחקר פוקד כל סוף שבוע את מועדון הגולף של הנשיא במיאמי — הרשויות האלה יאבדו את התיאבון לחקור את מאסק".

גיא רולניק, "דה מרקר", 15.11

חמשלת אפרטהייד מלא-מלא / א'

"שפי פז, מובילת המאבק במבקשי המקלט בדרום תל אביב, שפרצה לגן בתחנה המרכזית והתעמתה עם הצוות החינוכי במקום לעיני הילדים הזרים, הגיעה לכלא נווה תרצה מלווה בתומכיה, ותרצה 45 ימי מאסר. חברים בליכוד, עוצמה יהודית והציונות הדתית, ביניהם השר יצחק וסרלאוף, ח"כ יצחק קלנר וח"כ לימור סון הר מלך הגיעו גם הם ללוות את פז. השר לביטחון לאומי איתמר בן גביר מסר כי 'כניסתה של שפי פז למאסר היא אות קין על מצחה של פרקליטות המדינה ועל מצחו של בית המשפט, ותמרוז אזהרה אדום למצב הדמוקרטיה. זו פוליטיזציה מהמקפצה, אכיפה ברונית'. שר האוצר בצלאל סמוטריץ' הוסיף: 'אכיפה ברונית זה רשע. יש ציבורים שמדי יום שופכים צבע על כבישים, ומבעירים את איילון והבוקר הזה שפי פז נכנסת לכלא על גרפיטי. זה עצוב, זה מקומם וזה לא צודק. לא נתיאש. נתקן'".

חאיר תורג'מן, "ווינט", 14.11

מכתבים למערכת

ילדים ישראלים לכל דבר

זה רגע האמת. הקיץ עבר, ולראשונה מזה 20 שנה — סיימו את מערכת החינוך הישראלית בני ובנות נוער, ילידי ישראל, שנותרו חסרי מעמד. בטקסי הסיום עמדו צעירים וצעירות, ישראלים בכל מובן — אך חסרי זכויות במדינה היחידה אותה הם מכירים.

אנחנו במוקד לפליטים ולמהגרים לא מוכנים לקבל את המצב הזה. לכן פנינו עוד ביוני לשר הפנים במכתב עליו חתמו מאה תיכוניסטים המבקשים להסדיר את מעמדם כישראלים לכל דבר. החודשים חלפו ולא קיבלנו כל תשובה. אבל אנחנו לא מוותרים בקלות: החודש פנינו שוב לשר הפנים. הפעם תיארנו בפנייתנו את שלל המקרים בהם תלמידי תיכון והורים לתלמידי תיכון נעצרו או עוכבו בידי פקחי ההגירה. הודות לעבודת המוקד — אף לא אחד מהמקרים האלו הסתיים בכליאה או בגירוש. אבל זה לא מספיק. הגיע הזמן שצעירים ילידי ישראל, שגדלו ובגרו כאן, לא יפחדו מפקחי רשות ההגירה.

הגיע הזמן ששר הפנים יקבל את ההחלטה שקיבלו ממשלות ישראל בשנים 2005, 2006 ו-2010 — להכיר בילידי הארץ שבגרו בה והם ישראלים לכל דבר כתושבים בעלי זכויות במדינה. כבר 25 שנה שהמוקד פועל בכל דרך כדי להסדיר את מעמדם של ילדי המהגרים והפליטים, פעילותנו הניבה שתי החלטות ממשלה שהעניקו מעמד לדורות של ילדים כחלק בלתי נפרד מהחברה הישראלית. בשנה האחרונה ייצגנו משפחות שנעצרו או עוכבו; שחררנו ממעצר מנהלי-הגירתיים את לילד בן 18 לאחר למעלה משבוע בכלא; יצאנו בקמפיין ברשתות החברתיות ודאגנו שהנושא לא יירד משולחנו של שר הפנים.

ענת אהרונ-הרמן, מנכ"לית

המוקד לפליטים ולמהגרים

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל

zohaderekh@gmail.com

או לחיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

חוקשים בגין פשעים נגד האנושות: ראש הממשלה נתניהו ושר הביטחון לשעבר יואב גלנט (צילום: יונתן זינדל / פלאש 90)

נתניהו מבוקש ב-124 מדינות

המודרני – והיא גם תסתיים כמוהו. ישראל דוחה את הפעולות והאישומים האבסורדיים והשקריים נגדה מצד בית הדין הפלילי הבינלאומי, שהוא גוף פוליטי מוטא ומפלה. חד"ש לעומתן מסרה: "בית הדין בהאג החליט לפי הוכחות ברורות – מלחמת עזה היא מלחמה הרצופה בפשעי מלחמה חמורים ובפשעים נגד האנושות. נתניהו וגלנט אחראים להחרבה טוטאלית של עזה ולרצח המוני של תושביה. הם צריכים לשלם על כך מחיר. מלחמת הנצח לא רק מחריבה את עזה ולבנון, שוללת מהעם הפלסטיני את הזכות להגדרה עצמית והורסת את החברה בישראל, אלא גם תהפוך את ישראל למדינה דחוייה וקרימינלית". "למען עתיד שני העמים, צריך לעצור את המלחמה מיד, להפיל את הממשלה, לשנות כיוון, ולחתור לסיום הכיבוש ולהסדר מדיני", הדגישה חד"ש.

יום הסולידריות עם העם הפלסטיני

ביום שישי הקרוב (29.11) יצוין ברחבי העולם יום הסולידריות הבינלאומי עם העם הפלסטיני. בתאריך זה מתקיימות מדי שנה במדינות רבות הפגנות המוניות בתמיכה בזכותם של הפלסטינים לחיות במדינתם העצמאית בגדה המערבית, ברצועת עזה ובירושלים המזרחית. השנה יצוין התאריך גם בישראל, ביוזמת הקואליציה היהודית-ערבית שותפות השלום. עצרות מחאה נגד המלחמה ולמען שלום ישראל-פלסטיני יתקיימו בעשרות מוקדים ברחבי הארץ, כולל בבאר שבע, ירושלים, ת"א-יפו, חיפה, נצרת, שפרעם, רמלה, רעננה, טירה, אום אלפחם, טבעון, סכנין, עכו וברבים מהיישובים הערביים.

מטעם שותפות השלום נמסר: "ביום שישי, 29 בנובמבר, נצא ליום של מחאה ברחבי הארץ נגד המלחמה ולמען השלום. אחרי יותר משנה של מלחמה עקובה מדם, של הרעבה והרג המוני חסרי מטרה או תוחלת, נצא כולנו – יהודים וערבים ברחבי הארץ – כדי להשמיע קול ברור נגד המלחמה, וכדי להיאבק למען שלום וצדק לשני העמים. בעשרות מוקדים ברחבי הארץ, בצמתים ועל הגשרים, נתלה שלטים ונקיים עצרות מחאה נגד המלחמה. הצטרפו אלינו!"

אסף טלגם

הוצאת צווי מעצר נגד ראש הממשלה נתניהו ושר הביטחון לשעבר גלנט מטעם בית הדין הפלילי הבינלאומי בהאג היא מהלך חסר תקדים בתולדות ישראל: אם ייכנסו לשטחן, מחויבות מעתה 124 המדינות החברות בבית הדין לעצור את נתניהו וגלנט בגין פשעים נגד האנושות ולהסגירם להאג. בית הדין קבע כי נתניהו וגלנט אחראים לפשעים הבאים: הרעבה כשיטת לחימה, רצח, רדיפה והכוונת התקיפות לאוכלוסייה אזרחית בכוונה תחילה. לפי החלטת בית הדין, יש יסוד סביר להניח שהשניים שללו בכוונה ובמודע ציוד הכרחי להישרדות מהאוכלוסייה האזרחית ברצועה, לרבות מזון, מים, תרופות, ציוד רפואי, דלק וחשמל. בית הדין נימק את הנחה זו בכך שלנתניהו וגלנט היה תפקיד במניעת סיוע הומניטרי, תוך הפרה של המשפט הבינלאומי. התנהלותם, נכתב בהחלטת בית הדין, הובילה לשיבוש היכולת של ארגונים הומניטריים לספק סיוע חיוני לאזרחי עזה.

בית הדין קבע כמו-כן כי לא זיהה צורך צבאי ברור או הצדקה להגבלות שהטילה ישראל על סיוע הומניטרי לתושבי הרצועה. מכאן, נכתב, יש יסוד סביר להניח שהמחסור בציוד יצר תנאים שנועדו להשמיד חלק מהאוכלוסייה האזרחית בעזה.

החלטת בית הדין עשויה אף להוביל להחלטות בדבר הטלת עיצומים על ישראל, בהם אמברגו נשק וסנקציות כלכליות. ג'וזף בורל, שר החוץ של האיחוד האירופי, מסר שצווי המעצר הבינלאומיים שהוצאו נגד נתניהו וגלנט אינם פוליטיים, וכי יש לכבד את החלטת בית הדין בהאג. בכירים בממשלות רבות התבטאו באופן דומה מאז הוצאת הצווים.

השמאל הציוני מתקרן

ובארץ? כל המפלגות הציונות – מעוצמה יהודית ועד הדמוקרטים – גינו את הצווים נגד נתניהו וגלנט. יאיר גולן, מנהיג "השמאל הציוני", נחלץ אף הוא להגן על נתניהו וכתב: "ההחלטה להוציא צווי מעצר נגד נתניהו וגלנט היא לא רק מבישה, אלא גם סכנה אמיתית לכל חייל וקצין בצה"ל". לשכת נתניהו הגדילה לעשות ומסרה: "ההחלטה האנטישמית של בית הדין הפלילי הבינלאומי שקולה למשפט דרייפוס

בעת המלחמה: עלייה באלימות כלפי נשים

ליציאה ממערכות יחסים אלימות. בהיעדר מדיניות שתייצר חלופות ומענים בתחום הדיור לנשים אלה ולילדיהן, רבות נאלצות להמשיך ולהתגורר בבית המסוכן.

בנייר העמדה, שהוגש השנה לוועדה לקידום מעמד האישה ולשוויון מגדרי בכנסת, דורשים הארגונים את הרחבת מנגנוני הסיוע בדיור לנשים נפגעות אלימות ולילדיהן. המסמך קורא לממשלה להכיר בנפגעות אלימות במשפחה כזכאיות לדיור ציבורי; להרחיב באופן משמעותי את סכומי הסיוע בשכר דירה להם זכאיות נשים נפגעות אלימות; ולהכיר במעגל גדול יותר של נפגעות האלימות כזכאיות לסיוע בדיור. עוד נדרשת הממשלה לפעול אקטיבית למיצוי זכויות בקרב נפגעות אלימות בכלל, ובקרב נפגעות אלימות בחברה הערבית בפרט. המסמך מציע לקבוע כי נשים נפגעות אלימות יהיו זכאיות לקצבת מחיה נוספת – עד שתובטח עצמאותן הכלכלית.

יותר מ-120 אלף נשים בישראל נפגעו מאלימות או מאיום באלימות בשנת 2023 ו-32 מהן נרצחו. כך עולה מדו"ח שפרסמה (24.11) הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה (למ"ס) לרגל יום המאבק הבינלאומי למניעת אלימות כלפי נשים שצוין ב-25.11 ברחבי העולם.

הדו"ח חושף שכאחת מכל חמש נשים בוגרות בישראל נפגעה מאלימות או מעבירה כלפיהן בשנת 2023. יותר מחצי מיליון נשים, שהן 17.5% מכלל הנשים בנות 20 ומעלה, דיווחו כי נפגעו אשתקד עקב עבירות מסוגים שונים. נתוני הלמ"ס מצביעים על כך שאין הבדל בשיעור הנפגעות מהטרדה מינית בין הציבור הדתי והמסורתי לבין הציבור החילוני.

עוד עולה מהנתונים, כי בשנת 2023 נרצחו 32 נשים על רקע פלילי או בשל מגדרן – פמיסייד. ב-11 מהמקרים החשוד ברצח הוא בן זוג (34%), בשבעה מקרים החשוד הוא בן משפחה אחר (22%) וב-14 מקרים החשוד אינו קרוב משפחה. מאז תחילת המלחמה מזהים בארגון ויצו עלייה ניכרת בתדירות האלימות כלפי נשים ובעוצמתה. ההשלכות ניכרות לא רק בזירה הביתית אלא משפיעות על כל מי שבא במגע יומיומי עם הנפגעות, בעיקר קולגות במקומות עבודתן. על רקע נתוני הסקר, פתח ארגון ויצו בקמפיין הקורא למעסיקים לקחת חלק פעיל במאבק בפמיסייד תחת הכותרת "אלימות במשפחה זה כן העסק שלך".

מהתשובות לשאלה שהפנה הסקר של ויצו לנפגעות אלימות במשפחה עולה כי 73% מהן "מרגישות מוגנות מהאלימות כשהן בעבודה". 35% מדווחות שהאלימות בבית משפיעה במידה רבה על יכולתן להגיע לעבודה. רבות מאלה שכן מצליחות לשמר שגרת עבודה מדווחות על עייפות וחוסר ריכוז; הימנעות מקשרים מקצועיים; ירידה בהספק העבודה; והיעדרויות מרובות. רק 23% מהן ביקשו סיוע ממקום עבודתן.

מרכז אדוה ופורום הדיור הציבורי פרסמו אף הם מסמך לרגל יום המאבק הבינלאומי למניעת אלימות כלפי נשים ובמרכזו: הקושי של נשים וילדים המצויים במעגל האלימות להשיג קורת גג בטוחה – גורם שהוא חסם מרכזי במאמץ

שניים נכלאו בשל סירובם לשרת בצבא

שני צעירים בני 18 נשפטו למאסר לאחר שהודיעו שיסרבו "להתגייס למלחמה האינוסופית". "צריך לצאת מעזה עכשיו", הוסיפו. עידו עילם וסול בכר צליק מתל-אביב הגיעו ביום רביעי (27.11), בשעה 10:00 לבקרו"ם תל השומר והודיעו כי הם מסרבים "להתגייס לצבא המנהל בעזה כבר שנה מלחמת נקמה הרסנית שלא מביאה ביטחון לאזרחי ישראל". פעילים יהודים וערבים מרשת מסרבות, התומכת בסרבני גיוס פוליטיים, ומברית הנוער הקומוניסטי הישראלי (בנק"י) ליוו את השניים בהפגנה מחוץ ללשכת הגיוס. "סול ועידו צפויים להישפט לתקופות מאסר חוזרות ונשנות בכלא הצבאי. הם יצטרפו לסרבני הגיוס איתמר גרינברג ויובל מואב שכלואים כבר חודשים ארוכים בשל סירובם", נמסר מרשת מסרבות.

בראשון (24.11) נפגשו עילם ואיימן עודה, יו"ר חד"ש-תע"ל, בביתו של הצעיר בתל-אביב. בתום הפגישה סיפר עילם: "דיברנו על הסירוב המתקרב שלי והדרכים לתמוך בתנועת הסרבנות בארץ. לפני כארבע שנים הצטרפתי לבנק"י ואנשים כמו איימן עוררו בי השראה. מאז אני איש שמאל המאמין בשלום ובשוויון".

עילם אף פרסם הצהרה בה נכתב: "אני רוצה להאמין שהעתיד של המדינה שלנו ייראה אחרת. שהעתיד של הדורות הבאים יהיה עתיד משותף יהודי-ערבי של שלום ושל שוויון. לצערי, בדרך בה המדינה הולכת, אני מתקשה לראות את העתיד הזה. אני מסרב כי אני רוצה לחיות בביטחון ורוצה שהדור הבא לא יידע עוד 7 באוקטובר. ששום ילד, לא משנה באיזה צד של הגדר הוא נולד, לא יפחד להיהרג מטיל או להיחטף ממיטתו. ילד הוא ילד, הוא ילד".

לדברי סול בכר צליק: "מספר חסר תקדים של בני אדם איבדו את חייהם: חיילים, אבות, אימהות, חטופים, ילדים, ואזרחים – גם ישראלים וגם עזתים. ממשלת ישראל ממשיכה להזרים כמויות אדירות של כסף למימון נוכחות צבאית מתמשכת שרק משמרת את מעגל האלימות ומסכנת את כולם. עלינו לעבור מעימות אלים לפתרון פוליטי, רק כך נוכל להתחיל לבנות שלום יציב בלי אזהרות, בלי חטיפות, בלי מלחמות, ובלי עוד מוות. זה אפשרי אך רק אם נצא מעזה".

קבלו את

זו הדרך

מדי שבוע בדוא"ל

או בדואר רגיל

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח

כתובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com

המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לכסות את הוצאות

המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלגה

הקומוניסטית הישראלית, ת"ד 26205 תל-אביב 61264102

למרות הפסקת האש בצפון, בעיות היסוד לא נפתרו

חיסול החיזבאללה אינו בר ביצוע

בחירות גרידא. היא דומה למפלגות כפי שהיו בארץ בתקופת המנדט או במרכז אירופה: גרעין של חברה אלטרנטיבית. מפלגה כזו מקימה מכלול מוסדות בתחומי דת, תרבות, תנועות נוער, בריאות, חינוך, רווחה, ומפעלים כלכליים לצורך מימון ותעסוקה. המכלול כולל גם את הפן הצבאי. זו מפלגה לכל הצרכים שיש לבני אדם. המפלגה מספקת אורח חיים וזהות קולקטיבית ואישית מלידה ועד מוות.

הבחירות בלבנון הן כלליות, אזוריות ועל בסיס עדתי. כיום יש לנוצרים ולמוסלמים מספר שווה של חברי פרלמנט. בקרב המוסלמים, לשיעים 29 מ-128 חברי פרלמנט, ולחיזבאללה, שהיא בממשלה, 13 מאותם 29. בהסכם טאיף (1989) שסיים את מלחמת האזרחים, סוכם שחיזבאללה יהפוך ממיליציה מזוינת למפלגה פוליטית, אך פירוק הנשק לא בוצע. הבנה כזו של השתלבות מובלעת גם בהחלטת האו"ם 1701 (מ-2006), אשר סיימה את מלחמת לבנון השלישית. גם היא לא בוצעה. ג'וזף עאון, הגנרל האחראי לצבא לבנון, כבר הודיע שאינו רואה אפשרות להתנגשות בין הצבא לחיזבאללה. לזה צריך להוסיף שצבא חיזבאללה גדול מצבא לבנון וחמוש טוב ממנו. צבא לבנון אינו צבא גיוס חובה וכמחצית מהמתנדבים לצבא הם שיעים. משקלם ניכר גם בקרב הקצינים והנגדים.

החרבת לבנון תוביל לכאוס

הטענה שיש לראות במדינה אחראית תמיד לכל מה שיוצא משטחה, ושם המדינה לא מכפיפה אליה את המיליציה יש לראות בה אחראית ולהעניש אותה ואת כל אזרחיה - זו טענה שגויה פרגמטית, מסוכנת פוליטית ובלתי-מוסרית. אם המדינה חלשה ויש בה מיליציות חזקות, החרבת המדינה ופגיעה במוסדותיה ובכל האזרחים ללא אבחנה תחליש את המדינה עוד יותר ולבסוף תמוטט אותה. במצב כזה לא ישרור הסדר אליו חותרת ישראל. להיפך, ייווצר מצב של חוסר-שלטון המוביל לקריסת מערכות כללית, לכאוס. במצב כזה משתלטים על המדינה ארגונים קיצוניים אף יותר: דאע"ש, אלקאידה, בוקו-חראם בניגריה, הג'נג'ויד בסודאן ועוד.

במלחמה הנוכחית פתח החיזבאללה לאות סולידריות עם הפלסטינים קורבנות המלחמה בעזה. החיזבאללה לקח על עצמו את המלחמה כחלק מ'טבעת האש' של סולימאני. ההרס שגורמת המלחמה חשף את הסכנה שבקונספציית הדומינו האיראנית. ההשתוללות הנפשעת גם של סינוואר וגם של ישראל פגעה בעם הפלסטיני יותר מבכל עם אחר באזור. צריך לצאת מעזה ולשחרר את החטופים.

במלחמותיה, ארה"ב יכולה להסיג את חייליה חזרה לאמריקה. לה אין אזרחים על הגבול. אבל ישראל תצטרך לחיות בצד התווה והחורבן שיצרה. האם תושבי הצפון והעוטף יהיו מעתה בטוחים יותר?

לישראל מותר לממש הגנה עצמית, אבל זכות כזאת ישנה גם לצד השני. צבא לבנון יכול לרדת דרומה אל החורבות שהשאירו. ישראל לא יכולה לכבוש את לבנון וגם לא למחוק את השיעים. לכן צריך להסכים על כל נקודות הגבול ולא להיות פרוקסי של איש. חיזבאללה צריך להיות לבנוני. אך ללבנוני נוצרי, שיעי או דרוזי איכפת ממה שקורה לפלסטינים.

אבישי ארליך

ככל שמתקרב מועד העדות של נתניהו במשפטו, הולך ומתפשט התוהו-ובוהו (פאודה) מלשכתו. השבוע ביקש את הדחייה "האחרונה" במועד מתן העדות. לטענתו, בשל הכרזתו כפושע מלחמה לא הספיק להתכונן ל'בחינה'. נתניהו וגלנט הם פושעי מלחמה.

המלחמה בלבנון כביכול "הופסקה". הסלמת המלחמה בשבוע האחרון, לקראת חתימה על הסכם הפסקת אש, היא ביטוי אורוויליני של "שיחדש". שום מלחמה ממלחמות נתניהו אינה מסתיימת: החטופים - נמקים, העקורים - מופקרים, והמגויסים איבדו תוחלת. בצפון חיים בין 'הנפילות'. ההפגנות לא נדמו, אך עומעמו. מסלים טרנספר הבדואים בנגב. בגדה, מעצר מנהלי צפוי מעתה רק ללא-יהודים, והמתנחלים מרביצים לגנרלים בשטחים. השב"כ והצבא - נגד הממשלה.

ברקע, מה ידע ומה עשה נתניהו ב-7.10. 'מכונת הרעל' (אוריך, איינהורן) בפעולה; פלדשטיין הוא השה לעולה. סליחה? עבור מי עבד פלדשטיין? רזה"מש נגד היהוה"מ שית. הוועדה לביקורת המדינה נגד ועדת חקירה ממלכתית. סליחה? מינוי של מי הוא מבקר המדינה? חקיקה להפרטה/לחיסול של השידור הציבורי. איך אמר שר התקשורת שלמה קרעי ביום שני - "אנו יכולים לשנות את המשטר אם נרצה". אלה אך כמה מעוללות השבוע. אין שמאל (ציוני), אין אפוזיציה (ציונית), לא תהיה תקשורת. המהפכה הפשיסטית זוחלת או שועטת? מחכים לטראמפ.

אפשרי ובלתי-אפשרי בלבנון

לישראל זו המלחמה הרביעית בלבנון מאז מלחמת 1948. הראשונה הייתה ב-1978, השנייה נערכה בשנים 1982-2000, השלישית - ב-2006. המלחמה הרביעית, הנוכחית, נמשכה למעלה מ-13 חודשים. ישראל כבשה חלקים מלבנון, אך משכבשה - מתנהלת מלחמת התשה שבה היא סובלת אבדות יומיומיות ללא תכלית. תחת שלטון אהוד ברק, נאלצה ישראל, בלחץ תנועת המחאה ארבע אימהות, לסגת מלבנון ללא הסכמים. מלחמה זו הושוותה לווייטנאם של ישראל.

בלבנון אמנם הגיעו להפסקת אש, אך לא ניתן "לחסל" את חיזבאללה. מדינת לבנון בנויה על איזון מתוח בין עדותיה (רשמית - 18 עדות). השיעים הם העדה הגדולה ביותר בלבנון (יותר מ-40%). בדרום לבנון ובבקע'א הרוב שיעי. הסכסוך הישראלי פלסטיני הוסיף ללבנון את הפליטים הפלסטינים מ-48. מאבק הפליטים הפלסטינים ל'שיבה' ונגד ישראל גרר את לבנון למלחמת אזרחים ולמלחמות עם ישראל. מלחמת האזרחים (1975-1990) אפשרה את ההתחזקות הפוליטית של חיזבאללה, אותה הקים מוסה אל סאדר כתנועת מדוכאים. לאחר 79' נתמכה חיזבאללה בידי איראן של חומייני. הסורים הזומנו ללבנון לפשר במלחמת האזרחים ונשארו בה עד 2006. הם יצאו רק אחרי רצח חרירי (נשיא סוני) ו"מהפכת הארזים". חיזבאללה, שעזרה לאסד בזמן מלחמת האזרחים בסוריה (מ-2011), תומכת בו עד היום וגם נתמכת על ידיו.

רבים בישראל שואפים לפרק את חיזבאללה. קרוב לוודאי שזה לא יושג. החיזבאללה היא לא רק מיליציה צבאית כי אם גם מפלגה פוליטית ותנועה חברתית דתית לאומית. זו לא מפלגה כמו הדמוקרטים והרפובליקאים בארה"ב שהן מכונות

האמן תומר טולדנו (מימין) וד"ר מתן קמינר באירוע השקת ספרו (צילום: זו הדרך)

חשיפת ניצול הפועלים התאילנדים בחקלאות

אותו והגדיר את עצמו "אמן מחלטר". עבודותיו של טולדנו נישאות בהפגנות ובעצרות ומאיירות את קירות הגדה השמאלית. טולדנו ציין, כי "כרזה אמנותית זו עבודה פוליטית עם מסר חברתי ולה תרומה משמעותית לעיצוב התודעה המהפכנית".

בתשובה לשאלה אמר קמינר, כי לפני שפרצה המלחמה עבדו בישראל כ-33 אלף עובדים תאילנדים, ורובם ככולם הועסקו בחקלאות. עקב המלחמה ירד מספרם ל-22 אלף.

היכן ההסתדרות?

היעדר התארגנות מעמדית של עובדי החקלאות מתאילנד הוא הסיבה המרכזית לניצולם הקשה בידי מעסיקים ישראלים, ציינו כל הדוברים באירוע ההשקה.

יצוין בהקשר זה שפורום העובדים של חד"ש תל-אביב נאבק במשך שנים כדי לצירוף מהגרי עבודה ומבקשי מקלט להסתדרות. לאחר שורה של צעדים שננקטו, לרבות עתירה לרשות השיפוט שלה, הסכימה ההסתדרות לקבל את העובדים התאילנדים לשורותיה. אך היא הוסיפה לערום קשיים בעילות כמו "העדר תעודת זהויה ישראלית" או "המחשב אינו מסוגל לקלוט את מספרי הדרכון של הפונים".

הנושא עלה גם בכנס של האגודה הישראלית לחקר יחסי עבודה שנערך (21.11) בבית ברל. על יחס ההסתדרות למהגרי עבודה עמד באותו כנס ד"ר אסף בונדי מפורום ארלוזורוב ההסתדרות. הוא ציין כי בשנים האחרונות ניכרת מגמה בקרב האיגודים המקצועיים ברוב המדינות הקפיטליסטיות לצרף את מהגרי העבודה לשורותיהם. בין היתר כדי לחזק את מקומם של ארגוני העובדים בכלכלה ובחברה.

בונדי אמר כי מגמה זו ניכרת בשלושה מודלים מרכזיים: במודל הצפון-אמריקאי המתמקד בתמיכה בארגונים קהילתיים המסייעים למהגרי עבודה ברמה המקצועית, החברתית והתרבותית, וזאת לאו דווקא תוך צירופם כחברים באיגוד וחתימה להסכמי עבודה עבורם; המודל הבריטי הפועל לצרפם לאיגודים והחותר ליציגותם במקומות העבודה; ולבסוף המודל שבונדי הגדיר "קורפורטיסטי" ושמרני, אשר מאפיין את ההסתדרות. במסגרתו משתפים ארגוני העובדים פעולה עם המעסיקים בחתימה על הסכמים בענפים בהם מועסקים גם מהגרי עבודה רבים, אך מבלי להקים בהם ועדי עובדים וללא ייצוג ישיר של עובדים ברמה המפעלית.

אפרים דויד

מציאות עבודה של ניצול קשה של יותר מ-30 אלף מהגרי עבודה מתאילנד נתגלתה בהשקת ספרו של ד"ר מתן קמינר "קפיטליזם קולוניאלי: מהגרים תאילנדים בחקלאות הישראלית". ההשקה נערכה (19.11) במועדון הגדה השמאלית בתל-אביב. הספר פורסם החודש בהוצאת אוניברסיטת סטנפורד היוקרתית.

מחקרו של ד"ר קמינר הוא המקיף ביותר שנכתב עד כה בנושא. במהלכו הועסק המחבר במשך שבעה חודשים יחד עם עובדים תאילנדים בעבודות חקלאיות בערבה.

בדיון על הספר בהנחיית נועה לוי השתתפו: האנתרופולוג קמינר מאוניברסיטת קוויין מרי בלונדון; ד"ר גיא שלו, אף הוא אנתרופולוג ומנכ"ל רופאים לזכויות אדם; ותומר טולדנו, מעצב עטיפת הספר.

עוד נקודת עיוורון

קמינר התייחס בראשית דבריו ל-60 העובדים התאילנדים שנהרגו מאז תחילת המלחמה. לדבריו, "זו עוד נקודת עיוורון בדעת הקהל בישראל". ציבור עובדים זה שקוף בעיניי ישראלים רבים, "חרף העובדה שהם חלק בלתי נפרד ממעמד העובדים בישראל, שאינו מורכב רק מיהודים ומערבים, כפי שנהוג לחשוב".

התאילנדים נתונים לניצול קשה: מועסקים במשך 11 שעות ביממה תמורת פחות משכר מינימום – כ-70% משכר המינימום בחישוב חודשי, וללא תשלום שעות נוספות. ניצול זה מתאפשר משום שהם מועסקים בשדות הפריפריה, לפעמים הפריפריה הרחוקה, הרחק ממרכזי הערים. מעבר לכך, הם אינם אזרחים; אין להם ייצוג איגוד-מקצועי ואין מי שיגן על זכויותיהם מאחר שהם מועסקים במסגרת מה שקמינר הגדיר כ"קפיטליזם הקולוניאלי הישראלי".

קמינר הרחיב את הדיבור על מצבם של הפועלים התאילנדים, שחרף הבטחת שר העבודה יואב בן צור (ש"ס) עדיין מועסקים באזורי לחימה בגליל העליון. ד"ר שלו הוסיף, שבעת פינוי היישובים בעוטף עזה, פונו תושבי הקיבוצים, המושבים והערים לבתי מלון ואילו העובדים התאילנדים הופנו לאנגרים באזור המרכז, שבהם סופקו להם מזרונים, שמיכות ומזון דל. "זו דהומניזציה של העובדים", אמר שלו והוסיף: "בהיעדר טיפול רפואי הולם, שיגרה אליהם עמותת רופאים לזכויות אדם אנשי רפואה כדי לטפל בהם".

במהלך השיחה הודה קמינר לתומר טולדנו על העיצוב המרהיב של עטיפת הספר, שטרם תורגם לעברית. הוא תיאר את טולדנו כ"אחד האמנים הבולטים בישראל". טולדנו תימן

מנותקים ממשפחה, ללא צרכים בסיסיים ומוקפים במתנחלים

סיפורה של משפחה פלסטינית תחת סגר

מנותקים ממשפחתם המורחבת, מחבריהם, מקהילתם ומאפשרות לסיפוק צרכים בסיסיים.

החיילים אסרו על המשפחה לעבד את אדמתה ולמסוק את עצי הזית שלה, צעד שפגע אנושות ביכולתה להתפרנס. פעם אחר פעם גירשו החיילים את בני המשפחה מאדמות שביקשו לעבד, ואף החרימו להם ציוד חקלאי. בזמן שנאסר על בני משפחת אבו עוואד למסוק את עצי הזית שלהם, פלשו מתנחלים לאדמותיהם וגנבו יכול זיתים. כל זאת כאשר עמדה צבאית מפקחת על הנעשה ורואה את הגנבים בפעולה.

החסימה ועמה האיסור על שימוש בכלי רכב מאלצים את בני המשפחה ללכת ברגל מרחק רב עבור שירותים בסיסיים. בני המשפחה נאלצו לצעוד במשך יותר מחצי שעה כשהם נושאים על גבם מצרכי מזון מתורמוסעיא. לאחר חמישה חודשים של סגר, במרס 2024 אישר הצבא לבני משפחת אבו עוואד להשתמש במכונית אחת בלבד כדי לצאת ולחזור מתורמוסעיא וזאת רק בשעות היום.

משפחת אבו עוואד סבלה שוב ושוב מתקיפות אלימות מצד מתנחלים. בינואר 2024 פלשו למתחם המשפחה כ-30 מתנחלים, חלקם רעולי פנים וחמושים, שהגיעו מכיוון ההתנחלות שילה. התוקפים ניפצו את חלונות הבתים, שברו את הלוחות הסולאריים ודודי השמש על הגג וריססו כתובות נאצה על הבית. התוקפים ביצעו כל זאת כאשר חיילים נמצאים בקרבת מקום. לדברי המשפחה, לא עשו החיילים דבר כדי לעצור את מעשי האלימות. כשבוע לאחר המתקפה, הגיע אליהם איש ביטחון מההתנחלות שילה ותבע מהמשפחה לעזוב את המקום תוך חמישה ימים.

במאי 2024 עתרה משפחת אבו עוואד לבג"ץ באמצעות יש דין נגד תנאי הסגר שנכפו עליה. הדיון בעתירה נקבע לפברואר 2025. בינתיים ממשיכה משפחת אבו עוואד להיות בצל החסימה וההגבלות ששינו את חייה כבר למעלה משנה.

מדיניות החסימות

מצבה של משפחת אבו עוואד משקף את ההשפעה ההרסנית של מדיניות החסימות הישראלית על חייהם של הפלסטינים בגדה. מחסומים וחסימות דרכים הפכו חלק בלתי נפרד ממערך השליטה הישראלית על פלסטינים החיים תחת כיבוש. בראשית שנת 2023, לפני פרוץ המלחמה, תיעד משרד האו"ם לתיאום עניינים הומניטאריים (OCHA) 645 הגבלות תנועה ברחבי הגדה המערבית. בעקבות 7 באוקטובר הציבו כוחות הכיבוש בין לילה עשרות חסימות נוספות. הארגון בצלם תיעד 120 חסימות שנוספו מאז אוקטובר 2023 – חלקן בידי הצבא וחלקן בידי מתנחלים.

הגבלות התנועה מנתקות במכוון את הרצף הטריטוריאלי של יישובים פלסטיניים ומונעות מפלסטינים לנוע בחופשיות בארצם ובאדמותיהם, בעוד אזרחים ישראלים חיים באותו שטח רשאים לנוע ללא הגבלה. מאות החסימות המפוזרות כיום ברחבי הגדה המערבית מפרידות בין משפחות וקהילות פלסטיניות, בין חקלאים לאדמתם ובין יישובים לעורקי תנועה ראשיים. מדיניות החסימות שמנהלת ישראל פוגעת בזכות הפלסטינים לחופש תנועה בגדה המערבית ובזכויות יסוד נוספות, בהן גישה חופשית למזון ולמים, פרנסה ראויה, חינוך וטיפול רפואי.

משפחת אבו עוואד הפלסטינית מתגוררת בעיירה תורמוסעיא שבגדה המערבית הכבושה. בני המשפחה מונים 25 נפשות ובהם 11 ילדים. הם מתפרנסים מחקלאות וגרים על אדמות המשפחה במתחם המרוחק כשני קילומטרים ממרכז העיירה. כבר יותר משנה, מאז 7 באוקטובר 2023, כלואה המשפחה בעקבות חסימה של כביש הגישה היחיד אל מתחם מגוריה בידי הצבא. כשבוע שעבר פרסם ארגון זכויות האדם יש דין, המסייע למשפחה במאבק על זכויותיה, תחקיר מיוחד על המצב האבסורדי והאכזרי שגזר הכיבוש על המשפחה. להלן חלקים מהתחקיר.

משפחת אבו עוואד מתגוררת במקום מתחילת שנות השבעים. במהלך השנים הקימה ישראל התנחלויות ומאחזים בשטח הסמוך לתורמוסעיא, ואלה סוגרים אט אט על מתחם מגורי המשפחה. אזור התעשייה של ההתנחלות שילה מגיע עד פחות מ-100 מטרים מבתי המשפחה. בשנת 1995 הפקיע הצבא אדמות רבות של תושבי תורמוסעיא כדי לסלול כביש העובר מטרים ספורים מדרום לבתי משפחת אבו עוואד. כביש זה חוצץ בין בתי המשפחה לעיירה, אליה הם צריכים להגיע כדי לעשות קניות, לבקר אצל רופא או ללמוד בבית ספר. למרות שכביש זה נבנה על שטח שהופקע מפלסטינים, בפועל הוא משרת ישראלים בלבד ככביש המחבר בין ההתנחלויות שילה ועמיחי.

בשל הריחוק היחסי ממרכז תורמוסעיא והקרבה להתנחלויות שהוקמו סביב המתחם, סבלה משפחת אבו עוואד במשך השנים מהתנכלויות ומהתקפות חוזרות ונשנות מצד מתנחלים. בתי המשפחה מוקפים למעשה בנוכחות ישראלית – מצפון ההתנחלות שילה; מדרום הכביש המשמש מתנחלים; וממערב ומזרח – חלקות המעובדות בידי מתנחלים. כתוצאה מכך, עבודתם החקלאית של בני המשפחה כרוכה בסכנה ממשית לשלומם. בחמש השנים האחרונות מתנחלים שוב ושוב את בני המשפחה שעבדו באדמותיהם, יידו לעברם אבנים, איימו עליהם, הטרידו אותם וריססו כתובות נאצה על בתיהם.

סגר אוקטובר

זמן קצר לאחר מתקפת 7 באוקטובר, נחסמה דרך הגישה היחידה אל בית משפחת אבו עוואד באמצעות תלולית עפר וסלעים. לדברי אבי המשפחה עבדאללה אבו עוואד, היו אלה חיילים ואנשי הביטחון של ההתנחלויות הסמוכות שהציבו את החסימה. בני המשפחה לא קיבלו הודעה מוקדמת על הכוונה לחסום את כביש הגישה היחיד לביתם, ולא ניתנה להם הזדמנות לערער על ההחלטה לשים אותם תחת סגר. בהמשך אותו חודש הוקמה במרחק עשרים מטרים מהבית עמדה צבאית ובה מצלמות המכוונות לבית המשפחה.

לבני המשפחה נמסר כי יותר להם לצאת לתורמוסעיא – ולמעשה לכל מקום שהוא – רגלית בלבד. לפי עדותם, הצבא אף הקים מחסום ביציאה ממתחם המשפחה, שם דרשו החיילים מבני הבית תעודת זהו כאשר ביקשו לצאת. הצבא אסר על מבקרים או נותני שירות להגיע למקום, אפילו ברגל, בכל שעות היום. בני המשפחה מצאו עצמם תחת סגר מוחלט,

שיחה עם ההיסטוריון והסוציולוג פרופ' מאיר עמור בעקבות ספרו החדש מתנהל משטר טרור כלפי השכבות המוחלשות

האם מעמד העובדים הישראלי שבוי בתודעה

כוזבת?

המציאות הרבה יותר מורכבת מהנוסחאות המרקסיסטיות. העובדות החברתיות הן שהמעמד הנמוך בישראל תומך באופן עקבי במפלגות ימניות נאו-ליברליות. צריך להסביר איך זה קורה. אתה יכול לתת הסבר של תודעה כוזבת. אני לא אוהב את המושג הזה. אני חושב שיש תהליכים פוליטיים שבאמצעותם מדכאים הבנה פוליטית יותר מתוחכמת של אינטרסים חברתיים. מעבר לכך, חשוב לזכור שיש שלטון של טרור בשכבות החלשות בחברה הישראלית.

כיצד מפעילים טרור על מעמד העובדים?

כשאתה גר בעיירת פיתוח ולילדך יש בעיות בתחום החינוך ואתה רוצה להעביר אותו לחינוך מיוחד, ראש העיר או ראש מחלקת החינוך יכול לומר לך: "תראה העמדות שלך... לא ראינו אותך אף פעם בליכוד". ככה אנשים מבינים שאם הם רוצים לקבל שירותים חברתיים, להם הם זכאים על פי חוק, הם חייבים להיות בצד מסוים. למעשה אלה ששולטים ב"ברזים" הופכים את הברזים לשלהם. זה בדיוק מה שמירי רגב עשתה עם שיטת היהלומים. לדוגמא, באירוע של פעילי ליכוד ב-2018 בקריית שמונה, אישה חולת סרטן שנכחה באירוע ומחתה על סגירת סניף של ביי"ח רמב"ם בעיר, הושתקה בידי פעילי ליכוד במקום. אותם פעילי ליכוד גרמו לה גם לחזור בה. זה חלק מהתעשייה של השתקה ושל הפחדה חברתית. בעיירות פיתוח יש שלטון הפחדה וטרור חברתי.

מה נשתנה במשך 60 השנים של מה שאתה מכנה "שלטון מנהלי המעברות"?

לא הייתי אומר שדבר לא נשתנה, אך השיטה לא השתנתה. השיטה היא - השגת תמיכה פוליטית של אנשים ממעמד העובדים באמצעות קבלני קולות. מנהלי המעברות היא למעשה הנוסחה הישראלית של פוליטיקה זו. המפלגה הקומוניסטית פספסה, לטענתי, את כל ההתפתחות האתנו-מעמדית בישראל. אני חושב שבאופן היסטורי המפלגה הקומוניסטית פספסה את מעמד העובדים היהודי.

אבל הרי המפלגה הקומוניסטית הייתה מעורבת במרד ואדי סאליב, שילבה חלק מהפנתרים השחורים בחד"ש ונציגם היה חבר כנסת?

אני מעוניין לעסוק בזה.

נשוב לנושא מנהלי המעברות. כיצד הם מתנהלים בערי הפיתוח לאחר 7 באוקטובר?

לדעתי מנהלי המעברות עושים פעולה של חיזוק שלטון ממשלת הימין על מלא. הם משתיקים כל ביקורת. למשל לפני חודש וחצי רואיין ראש העיר צפת לשעבר, שוקי אוחנה, בטלוויזיה. הוא נשאל מדוע לא נבנו ממ"דים בעיר צפת, והוא ענה שזו שאלה פוליטית. דוגמא נוספת היא ראש עיריית אשקלון, תומר גלאם. הוא נבחר לראשות העיר שבע שנים לפני פריצתה של המלחמה בעזה. מחצית מאוכלוסיית אשקלון אינה ממוגנת. אוחנה וגלאם שניהם מהליכוד.

זוהר אלון

פרופ' מאיר עמור (צילום: הפייסבוק של עמור)

"פוליטיקה של הכחשה: היסטוריה ישראלית של שמאל מזרחי", ספרו החדש של הסוציולוג וההיסטוריון פרופ' מאיר עמור, מאגר 40 שנות פעילות אינטלקטואלית ענפה. עמור לימד וחקר באוניברסיטאות בישראל ובקנדה ופעל בארגונים "הל"ה - למען החינוך בשכונות ועיירות פיתוח", "עיתון אחר" ו"קולקטיב מזרחי-אזרחי". הספר חושף את נקודת ההשקפה בין המאבק המעמדי הישראלי (המבנה החברתי בלשון סוציולוגית) לבין המאבק הפלסטיני-ישראלי לעצמאות העם הפלסטיני ולהקמת מדינה פלסטינית (מול הפוליטיקה של הכחשה). פתיחת הספר מוקדשת לפוליטיקה של אירועי 7 באוקטובר, למלחמה בעזה ולאסטרטגית הנקמה של ישראל.

אירוע השקפה לספרו של עמור, בשיתוף קולקטיב מזרחי-אזרחי ו'זו הדרך', יתקיים ביום רביעי, 18.12, בשעה 19:30 במועדון הגדה השמאלית, אחד העם 70, ת"א.

פרופ' עמור, כיצד מתחברת פוליטיקה של הכחשה מעמדית לאסטרטגיה של נקמה?

לטענתי מכחישים את הקיום של העם הפלסטיני ואת הקיפוח המעמדי בישראל. כשטוענים שהעם הפלסטיני לא קיים, הקפיצה לנקמה ככלי נגד הפלסטינים היא צעד כמעט מתבקש. המאבק המעמדי הישראלי התגבש בקונפליקט עם העולם הערבי והפלסטינים. המשך טיפוח מדיניות המלחמה האינסופית מאפשר לקבוצות החזקות בחברה הישראלית לשמר את הדיכוי המעמדי. הטענה הזאת מפותחת בהמשך במאמר על משה דיין ושני הדגלים (הדגל הביטחוני והדגל החברתי). במאמר שהצגתי באו"ם (בסוף שנות ה-80 של המאה שעברה) "תרבות של מלחמה ופרויקט של שלום" טענתי, שאי-אפשר יהיה לעשות שלום בישראל כל עוד לא יהיה שינוי מעמדי, וכל עוד לא יכניסו את המזרחים כקבוצה לתוך תהליך השלום. בישראל קמה חברה שהמעמד השליט בה ניהל את הפרויקט של מלחמה: רוב המנהיגים מגיעים מהצבא.

צולול: רומן חדש על מהגרים בדרום ת"א

יעלה לאקרנים לאחר

שנאסרה הקרנתו

באופן חריג המועצה לביקורת סרטים פסלה את הקרנת הסרט "1948 - לזכור ולשכוח". הסרט התיעודי היה מיועד להקרנה בערוץ "כאן" 11 וכבר הוקרן בפסטיבלים ובסינמטקים ברחבי הארץ. אך השבוע (25.11), בעקבות המחאות בנושא, הותרה הקרנת הסרט תחת מגבלת גיל. הסרט בוחן את אופן עיצוב התודעה של מלחמת העצמאות ומספר על אירועי המלחמה דרך עדויות של יהודים וערבים ומביא נקודות מבט מגוונות. תחילה הבהירה המועצה למנהלי הסינמטקים שסרט זה לא הועבר לאישורה ולכן הקרנתו אסורה על פי חוק. הפסילה הגיעה לאחר שהמשטרה אסרה על ההקרנה של הסרט "לוד" ואחרי שנאסרה גם ההקרנה סרטו של מוחמד בכרי "ג'אנין ג'נין" ואף סגירת סניף חד"ש בחיפה כדי למנוע זאת.

י"א

שבוע עיר / בעריכת לריסה מילר

* / שני פוקר

כי החיים כפולים

כי הפנים כפלים

כי שארית בשר היא שארית בשר

כי הדברים עצמם

תמיד סמויים מעין

כי המוסר כפול, כי הכפילות מוסר

כי החיים כפולים

כי בני אדם פני כפל

כי הנקר נקר

לארבעה ראשים

כי הפנים ארבע

כי הקולות חוזרים

כי העינים שמונה

כי הזולת מצהיל

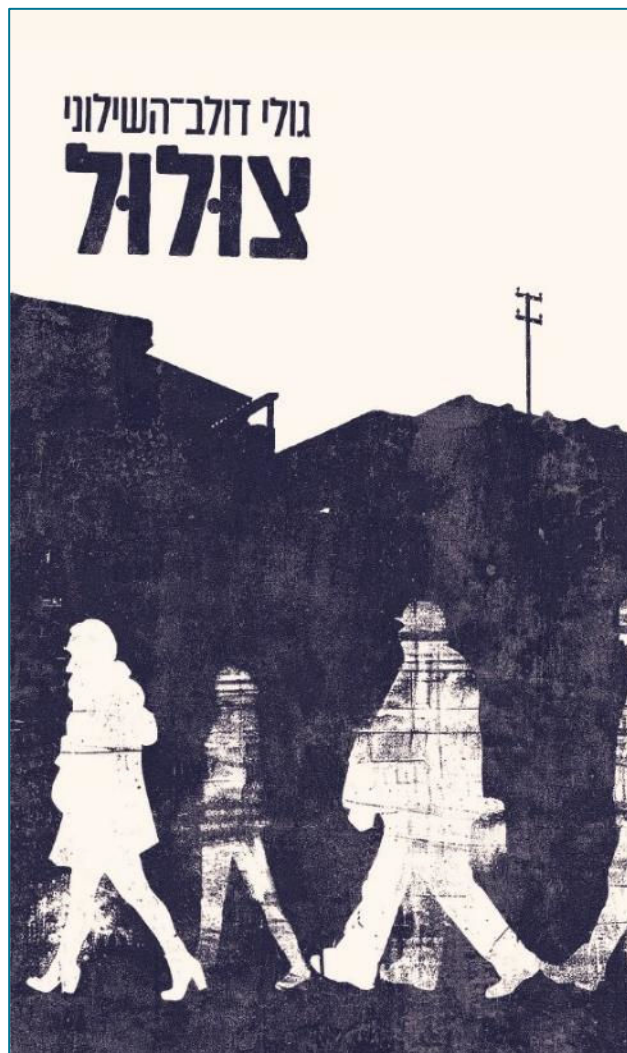
כי מבטו ממית

כי סליחתו אינה פותרת כלום

כי העלבון חפון

כי הקביון טמיר

כי האבדן גלום

עטיפת ספרו של גולי דולב-השילוני

בהוצאת פרדס פורסם השבוע ספרו של גולי דולב-השילוני "צולול" (בתיגרנית: משוגע, מעורער). ברומן החשוף והסגנוני על התבגרות והתגברות של גולי דולב-השילוני, המרבה לפרסם מאמרים ב"זו הדרך", מתכנסים דיווחים מקבירים ורוויי הומור לכדי עלילה גדושה ופועמת. הצטלבויות אלימות מפגישות בין הנפשות הפועלות ומזמנות להן ניצחונות קטנים על רשות ההגירה, על התמכרויות, על פחדים פנימיים ועל הפקחים. מתוך הקושי, הבלבול והבעתה מתבונן דן בעצמו ובונה מבט פנורמי על המציאות, הלוכד את דיוקנה הצבעוני של קהילה שהספרות העברית שכחה.

אל בניין מיועד להריסה בשכונת נווה שאנן בתל אביב, שבו פועלת עמותה למען מבקשי מקלט, מתנקזות שלל דמויות מקצוות שונים של החברה הישראלית: פושעים, עולות חדשות, אמנים, נשים בזנות, אקטיביסטים, נדל"ניסטים, ובעיקר – מבקשי מקלט אריתראים.

בעזרת תקבולות, וידויים ומפגש בין עברית ספרותית למבעים ומבטאים אותנטיים, הסופר מתאר את נקודת מבטו הרגישה של דן, ילד שמנת "שהחמיצה", עובד עמותה צעיר ומהורהר.

יוסי אבו

עובדי עיריית נצרת לא מקבלים שנו

"על משרד הפנים להעביר לעירייה בדחיפות העליונה מימון ביניים עבור משכורות העובדים והגמלאות", כתב בר-טל, והוסיף: "ככל שקיים חשש כי המימון או חלקו לא יועבר בידי העירייה לעובדים ולגמלאים – נדרש כי המשרד ידאג להעברת הסכומים ישירות לעובדים". במקביל, ביקש בר-טל כי משרד הפנים יעביר לידי ההסתדרות עדכון ופרטים גם לגבי התקדמות החקירה ומסקנותיה, בין היתר נוכח העובדה שהעירייה לא הפרישה במשך שנים את כספי הפנסיה של עובדיה (לרבות כספים שנוכו ממשכורותיהם) – נושא בגינו הגישה ההסתדרות תביעה נגדה לבית הדין לעבודה.

ח"כ עאידה תומא-סלימאן (חד"ש) הגישה בשני (25.11) שאילתה דחופה לשר הפנים משה ארבל, בה שאלה מה עושה המשרד כדי להבטיח את תשלום שכרם של עובדי עיריית נצרת. "עובדי וגמלאי עיריית נצרת לא מקבלים משכורת מזה שלושה חודשים למרות החלטה מחייבת של בית הדין לעבודה. כיצד בכוונת המשרד לפעול כדי לקיים את פסק הדין ולהעביר את המשכורות באופן מיידי?", שאלה. יו"ר הסתדרות המעוף, עו"ד גיל בר-טל, פנה מצידו לממונה על הרשויות המקומיות במשרד הפנים במחוז הצפון, רו"ח רואה מוסא, בדרישה להעברה דחופה של מימון ביניים עבור משכורות העובדים והגמלאים בעיריית נצרת. משרד הפנים מסר לאתר ההסתדרות "דבר", כי הוא מסרב להעביר לעירייה כספים נוספים עד לאישור תוכנית הבראה, זאת לאחר שהתוכנית שהוסכמה בין ראש העיר והמשרד נפלה בהצבעה במועצת העיר. משרד הפנים הוסיף, כי הוחלט להקים ועדת חקירה שתבחן את המצב בעירייה. "העובדים והגמלאים נתונים במצוקות כספיות קיומיות של ממש, ללא יכולת לעמוד בהתחייבויותיהם. אין להם את הפריבילגיה להמתין ליישום מסקנות החקירה" - כתב בר-טל. הוא הוסיף כי הליך החקירה צפוי להתארך, כאשר בתקופה הנראית לעין לא יימצאו מקורות לתשלום המשכורות והגמלאות.

שותפות השלום יוצאים לרחוב, יוצאים מעזה יום הפגנות ארצי

יום שישי 29.11 | רחבי הארץ

חד"ש תל אביב ייצוג לרוב בלבד

דיון ערבי-יהודי בחוק הפסילה

בהשתתפות ח"כ לשעבר יוסף ג'בארין, רון גרליץ מנכ"ל מרכז אקורד, ועו"ד נועה לוי
יום רביעי 27.11 | 19:00 | אחד העם 70

מועדון הקולנוע בגדה השמאלית מאחורי הסורגים / ברבש לאחר ההקרנה - שיחה עם הבימאי

יום שלישי 3.12 | 20:00 | אחד העם 70, ת"א

לרות שניצר היקרה

במלאות לך 90 שנה, מיטב האיחולים
מתנועת נשים דמוקרטיות בישראל

תמר גוז'נסקי, נשיאה, נסרין מורקוס, מזכ"לית

השבוע לפי איתי בנימיני

זו הדרך ברשתות החברתיות

zoha.org.il

וואטסאפ

טוויטר

פייסבוק

אינסטגרם

טלגרם

